

Četvrtak, 26.03.2020.g.

Nekako se ovih dana u meni miješaju mir i radost s jedne strane i strah

Božji i tuga s druge strane.

S jedne strane radost i mir obiteljskog okruženja, zajednička molitva,

zajedničkoprисustvovanje svetoj misi pReko televizije, razgovori i

međusobna podrška s dragim ljudima preko telefona, emaila, poruka ...

S druge strane tuga radi kušnji koje prolazi cijeli svijet u svezi

koronavirusa i kršćanski svijet i kršćani u svezi svakodnevnog svjedočenja

svoje vjere kroz ponašanje i djela.

Vjera bez djela je prazna, rekao je Sveti Jakov, a sada na puno mjesta i

situacija vidim da ima puno prazne vjere u nas kršćana...

I, s treće strane strah Božji. Ponekad me uhvati taj strah, jedini strah

kojega smijemo imati u sebi, strah Božji, strah da ne uvrijedimo

Gospodina Boga. Svojim riječima, djelima, mislima i propustima.

Da li su ovo vremena koja prethode posljednjim vremenima, da li ova

vremena prethode dolasku Antikrista, ne znam. Ali osjećam neku

nelagodu, tugu, ponekad i taj strah Božji...

Jer, prvo što mi te osjećaje dovodi u moje srce je velika indiferentnost

mnogih koji sudjeluju u ovoj kušnjoj pandemije kronavirusa.

Gospodin Bog ovom kušnjom zove svijet na obraćenje a svijet mu još više

okreće leđa i još više se uzda u sebe, svoje mogućnosti, svoje ideje ...

Razgovaram s mnogo ljudi, posebno mi Gospodin šalje na moj put one

koji baš i nisu u vjeri. I pokušam, između svih onih analiza što i kako je

bilo, jest i biće s ovom pandemijom koronavirusa, ubaciti tu i tamo koju

misao o tome da nas tog Gospodin Bog zove na promjenu svoji života, u

privatnom i poslovnom smislu, da živimo po Njegovim zapovijedima,

zapovijedima ljubavi prema Njemu i bratu čovjeku.

I nevjerojatan je osjećaj da, nakon tih mojih pokušaja, oni koji imaju

donekle vjere u sebi, stanu malo i počnu razmišljati o tome što želim reći.

Ali oni, do čijeg mi je obraćanja najviše stalo jer su daleko od Gospodina i

na putu u propast, oni se još više udalje od mene. Ne pokazuju to kroz

neke žešće reakcije, ali ja u njihovim iznenadnim šutnjama, promjenama

teme, osjećaju hladnoće koji od njih počinje strujati, osjećam da su im

srca tvrda na prihvaćanje toga Božjeg poziva na obraćenje.

Tada me ponekad uhvati tuga i strah Božji jer nekako osjećam da će

Božja pravednost biti stroga prema njima i da oni na svojem osobnom

sudu pred Gospodinom Isusom neće imati u srcu tu vjeru da Mu priznaju

da je On jedini, trojedini, svemogući, vjekovječni Bog. Jednostavno će im

srca ostati tvrda kao što su bila i za njihovih ovozemaljskih života na

Božje pozive na obraćenje...

No, ja neću odustati. Obećao sam Gospodinu da ću biti Njegov svjedok.

On to želi od mene i to poslanje mi je namijenio kada me davno stvarao i

osmišljavao. I to mi je i obznanio kada mi je podijelio milost obraćenja.

Ja ću i dalje, po svojim untarnjim nadahnućima, za koja se uvijek nadam

da su od Duha Svetoga, dakle, ja ću i dalje svima pričati da sve ovo nije

slučajno, da ništa nije slučajno, da se moramo mijenjati u svojim

stavovima i mišljenjima prema Božjim zapovijedima. Jer, jedino će onda,

onima koji u Njega povjeruju, sve završiti na dobro...

A tugu ponekad osjetim u srcu i duši kada mi raznim načinima pokušavaju

oduzeti Gospodina. Toliko razni situacija i događaja...

Krenulo je sa zabranom primanja Svete Hostije, TIJELA I KRVI ŽIVOGA

GOSPODINA ISUSA, u usta nego samo na ruke. I zabrana korištenja svete

vode na ulasku u crkvu.

Onda su došle zabrane zajedničkih misa i svih drugih sakramenata za

vjernike. Nema sklapanja brakova, krštenja, ispovijedi, vjerojatno neće

biti Prvih pričesti i Svetih potvrda ...

Pa su na jednoj radiostanici ukinuli svakodnevno emitiranje Evandjelja za

taj dan...

Pa stalni pokušaji da se Crkva na razne načine makne iz ovih kušnji koje

cijeli svijet prolazi...

Čvrsto vjerujem da je ovo sve što se događa djelo sotone i njegovih palih

anđela, njihovi zadnji pokušaji da u propast povedu sve više duša. Jer,

stvarno su sve zločestoće na djelu. Bez skrivanja. Sve otvorenije...

A djeluju bez puno muke jer ih je ovaj grješni svijet pozvao i otvorio im

vrata u svojim životima preko činjenja raznih grijeha i okretanja leđe

Bogu.

No, koliko god se u meni pojavljuju ta tuga i strah Božji, toliko je u meni

duboko ukorijenjen mir i radost.

Jer Gospodin moj i naš nam je obećao da će sve biti dobro za one koji u

Njega vjeruju i žive po Njegovim zapovijedima.

I ja čvrsto u to vjerujem.

Nije da ne padnem u svojim kušnjama i teretom grijeha koje činim...ali,

uvijek se dignem i borim se da pobijedim te svoje grijehe, da budem bolji

čovjek i vjernik...

Baš sam neki dan pomislio da ću možda i ja, nadam se i trudim se da

bude tako, dakle, da ću i ja jednoga dana, na kraju mojeg ovozemaljskog

života, moći reći riječi koje je i Sveti Pavao rekao pri kraju svojeg života:

"DOBAR BOJ SAM BIO, TRKU ZAVRŠIO, VJERU SAČUVAO..."

Stvarno se iz dana u dan trudim dobar boj biti u Kristovo Ime, za

spasenje duša.

I čvrsto vjerujem da nijedna cijena toga dobroga boja nije ništa prema

onome što bi, ako izdržim, jednoga dana mogao doživjeti kod svojega

Gospodina, u Njegovom Kraljevstvu.

Vrijeme je kušnji.

Ali, vrijeme je i dobrog boja za Krista Gospodina i spasenje svake duše

koju nam On pošalje na naš životni put.

GOSPODIN MOJ, I BOG MOJ, I SVE MOJE.

